

[Arentoft]

de position) og tilstræbt en »neutralisering« af de nøgterne og forsvarsvenlige socialdemokrater.«

Det er ufatteligt, at socialdemokraterne, fordi de nu er kommet i opposition, pludselig vender på en tallerken og vil være med til at sprænge det store flertal, der nu i over 30 år med NATO har sikret freden i vor del af verden.

Men mon ikke det var en idé at se på kendsgerningerne og gøre det helt klart, hvad det er, vi taler om, selv om udenrigsministeren allerede har været ret langt inde på det i sit indlæg?

Jeg står her med en rapport fra North Atlantic Assembly; den hedder »Document Z 222« på engelsk om nukleare våben i Europa, dateret oktober 1982. Her står i punkt 48, som jeg har tilladt mig at oversætte til dansk:

»Den 12. december 1979 enedes NATOs ministre om at modernisere NATOs LRTNF« – altså Long Range Theatre Nuclear Force – »ved deployering af 572 nukleare missiler med hvert ét sprænghoved i fem europæiske lande, 108 Pershing II-missiler og 96 cruise-missiler i Forbundsrepublikken Tyskland, 160 cruise-missiler i Storbritannien, 112 i Italien og 48 i henholdsvis Belgien og Holland. Alle systemer vil blive bemanded med amerikanske styrker og under amerikansk kommando og kontrol. Udviklingsomkostningerne og produktionen af disse systemer vil blive betalt af USA. De NATO-allierede vil bidrage til infrastrukturen og støtten af systemerne gennem deres bidrag til NATO-infrastrukturfond.«

I en fodnote er der dels henvist til NATO-communicéet af 12. december 1979, som jeg har i fuld ordlyd her, fra NATOs udenrigs- og forsvarsministre i Bruxelles, dels står der i denne fodnote – og det vil jeg også gerne citere:

»Til trods for den officielle consensus for beslutningen tog Belgien og Holland forbehold vedrørende deployeringen, Belgien for 6 måneder og Holland indtil december 1981, afhængigt af fremskridt i våbenkontrollforhandlingerne.«

Altså ingen forbehold fra dansk side, som hr. Lasse Budtz hævdede. Der var helt klar accept ved vor udenrigsminister og forsvarsminister i 1979, om hvis positive holdning og indstilling til dansk forsvars- og sikkerhedspolitik jeg aldrig før har tvivlet. Men det gør

jeg nu, og det må være en lidt fløv fornemmelse for den forhenværende forsvarsminister og udenrigsminister, idet de som Danmarks officielle repræsentanter har skrevet under på communicateet.

Det er ikke behageligt at blive skuffet på denne måde, og når man ikke kan tro på sine egne ministre, sine egne regeringsmedlemmer, der er ude i officielt ærinde, hvordan tror man så, at man kan tro på ministre og officielle repræsentanter fra Sovjetunionen? Vi må simpelt hen ikke være blåøjede og tro, at fordi vi er artige drenge, vil man fra russisk side overhovedet ikke gøre os noget.

Gutenberg har meget på sin samvittighed. Bl.a. er han årsag til, at vi har Folketingstidende. Jeg har i sp. 2788, folketingsåret 1980–81, den 21. november 1980 fundet et forslag om motiveret dagsorden, fremsat under en udenrigspolitisk debat. Det lyder:

»Idet folketinget bekræfter Danmarks tilhørsforhold til EF og NATO, tager tinget udenrigsministerens redegørelse til efterretning og går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Det var en såkaldt afværgedagsorden, der blev vedtaget med 109 stemmer mod 16 og 5, der stemte hverken for eller imod, men det interessante ved den dagsorden var de ord, der knyttede sig til den, da den blev foreslået. Det var hr. Lasse Budtz, der fremsatte den, og han sagde – jeg tillader mig at citere:

»Det glæder mig i og for sig at kunne fremsætte den, selv om den ikke måske er det mest fyldige dokument, man har set i udenrigspolitisk forbindelse, men den har dog den store fordel, at den samler et meget stort og bredt flertal bag regeringens udenrigspolitisk, og det forekommer mig, at det er meget væsentligt, at vi bevarer dette store flertal.«

Derfor kunne det være ganske interessant at spørge hr. Lasse Budtz, om ikke det var en idé, at vi gik sammen og stillede et forslag om motiveret dagsorden, der sagde: Idet folketinget bekræfter Danmarks tilhørsforhold til NATO, tager tinget udenrigsministerens og forsvarsministerens redegørelser til efterretning.

Vi havde også en forespørgselsdebat i tinget om atombevæbning i Europa den 27. oktober sidste år. Her udtalte den daværende